

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Κυριακὴν, 15^η/28^η Αὐγούστου 2022, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἥτοι τῆς ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ Μεταστάσεως αὐτῆς εἰς οὐρανούς, ἔνθα ἐκ δεξιῶν Αὐτοῦ παραμένει εἰς τό διηνεκές δεομένη ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ὅλης, προφθάνουσα πάντοτε «πάντων τε τῶν εὐρισκομένων ἐν περιστάσεσι, ἐν θλίψεσιν καὶ ἐν ἀνάγκαις».

Ἡ ἐορτὴ αὕτη ἐωρτάσθη εἰς τὸν ἐν Γεθσημανῇ Ναὸν τῆς Κοιμήσεως καὶ εἰς τό Θεομητορικὸν Μνῆμα διὰ θείας Λειτουργίας.

Τῆς Λειτουργίας ταύτης προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τῶν Ἀρχιερέων: Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βόστρων κ. Τιμοθέου, Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Καττάρων κ. Μακαρίου, Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων, τῶν Ἐφημερίων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ π. Μελετίου καὶ π. Διονυσίου, Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων καὶ ἱερέων ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας καὶ Ρουμανίας, ψάλλοντος τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεὼν καὶ χορωδίας ἐξ Ἑλλάδος ὑπὸ τὸν κ. Ἰωάννην Πλευρίτην, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα καὶ μετέχοντος πλήθους πιστῶν ἐντοπίων Ἱεροσολυμιτῶν, ἐρχομένων ἐκ τῶν κατεχομένων περιοχῶν καὶ προσκυνητῶν ἐξ Ἑλλάδος, Κύπρου, Ρουμανίας καὶ ξένων χωρῶν.

Εἰς τό Κοινωνικὸν τῆς θείας Λειτουργίας ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ὁ ὁποῖος ἔχει ὡς ἔπεται:

«Ἠγίασε τό σκῆνωμα Αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος» (Ψαλμ. 45,5). «Ὅρος τοῦ Θεοῦ ὅσος πῖον, τό ὅρος ὃ ἠγνόκησεν ὁ Θεός κατοικεῖν ἐν αὐτῷ», (Ψαλμ. 67, 16-17), ἀναφωνεῖ ὁ ἐγκωμιαστής τῆς ὑπερενλογημένης Θεοτόκου Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἐπικαλούμενος τὸν ψαλμωδόν.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καὶ προσκυνηταί,

Ὡς ἄλλοι Ἀπόστολοι συνηθροίσθημεν ἐνθάδε, Γεθσημανῇ τῷ χωρίῳ, ἵνα τιμήσωμεν τὴν μνήμην τῆς σεβασμίας Μεταστάσεως τῆς ὑπερενδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀλλὰ καὶ προσκυνήσωμεν τό Θεομητορικὸν μνῆμα αὐτῆς.

«Ὡ πῶς ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς πρὸς τὴν ζωὴν διὰ μέσου θανάτου μετάγεται! Ὡ πῶς ἡ ἐν τῷ τόκῳ τοὺς ὄρους ὑπερβάσα τῆς φύσεως νῦν ὑποκύπτει τοῖς ταύτης Θεσμοῖς καὶ θανάτῳ τό ἀκήρατον καθυποβάλλεται σῶμα. Δεῖ γάρ αὐτό τό θνητόν ἀποθέμενον, τὴν ἀφθαρσίαν ἀμφιάσασθαι, ἐπεὶ καὶ ὁ Δεσπότης τῆς φύσεως τὴν τοῦ θανάτου πεῖραν οὐκ ἀπηνῆνατο. Θνήσκει γάρ σαρκί καὶ θανάτῳ λύει τὸν θάνατον, καὶ φθορᾷ τὴν ἀφθαρσίαν χαρίζεται καὶ τὴν νέκρωσιν ποιεῖ πηγὴν τῆς Ἀναστάσεως», ἀνακράζει ἐκθαμβούμενος ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

[Καί ἀπλούστερον: Ὡς ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς μεταφέρεται εἰς τὴν ζωὴν, περνώντας ἀπὸ τὸν θάνατον! Πῶς αὐτὴ πού ξεπέρασε εἰς τὴν γέννα της τὰ ὅρια τῆς φύσεως ὑποκύπτει τώρα εἰς τοὺς νόμους της καὶ ὑποτάσσεται εἰς τὸν θάνατον τὸ ἀθάνατον σῶμα. Διότι πρέπει αὐτό [τὸ σῶμα] νὰ ἀποθέσῃ τὴν θνητότητα καὶ νὰ ἐνδυθῇ τὴν ἀφθαρσίαν, ἐπειδὴ ὁ Δεσπότης [ὁ κυρίαρχος] τῆς φύσεως δὲν ἀρνήθηκε νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὸν θάνατον. Ἀποθνήσκει κατὰ τὴν σάρκα καὶ μέ τὸν θάνατον καταργεῖ τὸν θάνατον καὶ μέ τὴν φθοράν μᾶς χαρίζει τὴν ἀφθαρσίαν καὶ κάνει τὴν νέκρωσίν του πηγὴν τῆς Ἀναστάσεως», ἀναφωνεῖ μέ θαυμασμόν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός

Ὅντως ἡ Θεοτόκος Μαρία ἀνεδείχθη ἡ πηγὴ, δηλαδή ἡ Μητέρα τῆς ζωῆς, ἡ δὲ Ζωὴ ἐν προκειμένῳ εἶναι ὁ Χριστὸς κατὰ τὸν λόγον αὐτοῦ: «Εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ» (Ἰωάν. 11,25), «ἐγὼ ζωὴν αἰώνιον δίδωμι» (Ἰωάν. 10,28). Καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ, ἐκεῖνος πού εἶναι ἠνωμένος διὰ τῆς πίστεως μέ τὸν Υἱόν τοῦ Θεοῦ καὶ ἔχει Αὐτόν ὡς ἰδικόν Του, ἔχει τὴν ἀληθινὴν καὶ αἰωνίαν ζωὴν. «Ὁ ἔχων τὸν Υἱόν ἔχει τὴν ζωὴν», (Ἰωάν. 5,12). Πόσον δὲ μᾶλλον «ἔχει τὴν ζωὴν ἡ ἀειπάρθενος κεχαριτωμένη καὶ εὐλογημένη ἐν γυναιξίν Μαρία (Λουκ. 1,25), ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ὁποίας διὰ Πνεύματος Ἁγίου ἐσαρκώθη ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Υἱὸς αὐτῆς.

Σήμερον ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία πανηγυρικῶς ἐορτάζει θαῦμα παράδοξον ἐν Γεθσημανῇ ἔνθα «ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς», κατὰ τὸν ὕμνωδόν «ἐν μνημείῳ τίθεται, καὶ κλιμαξ πρὸς οὐρανόν ὁ τάφος γίνεται». Σήμερον ἡ Θεοτόκος καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀναδειχθεῖσα θρόνος τοῦ Ὑψίστου ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανόν μετέστη. «Διὰ ταύτης γάρ ἡ παγγενὴς τῶν βροτῶν σωτηρία γέγονεν, ἥ ἀτενίζειν οὐκ ἰσχύομεν καὶ ταύτη ἄξιον γέρας ἀπονέμειν ἀδύνατον». «Σήμερον γάρ τὴν ὀλόφωτον αὐτῆς ψυχὴν ἡ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς ἀχράντους παλάμας τοῦ ἐξ αὐτῆς σαρκωθέντος ἄνευ σπορᾶς παρατίθησιν».

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ ἄχραντος Παρθένος Μαρία εἶναι καὶ ἡ «μετὰ θάνατον ζῶσα» καὶ τοῦτο διότι ὁ θάνατος αὐτῆς ὑπῆρξεν, ἀφ' ἐνός μὲν θάνατος ζωηφόρος, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰσῆγαγεν αὐτὴν εἰς τὴν δόξαν καὶ τὴν ὄντως ζωὴν τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ αὐτῆς, «ὅς καὶ ἐστὶν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, ὅς καὶ ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν» (Ρωμ. 8,34), κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον. Διὸ καὶ σῶζει διὰ τοῦ Υἱοῦ αὐτῆς, τούτέστιν τὸν πιστὸν λαόν τοῦ Θεοῦ, ὡς λέγει καὶ ὁ ὕμνωδός αὐτῆς Ἱερὸς Κοσμᾶς: «Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὅροι, ἐν σοὶ Παρθένε ἄχραντε· παρθενεύει γάρ τόκος, καὶ ζωὴν προμνηστεύεται θάνατος. Ἡ μετὰ τόκον Παρθένος, καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα, σῶζοις ἀεὶ, Θεοτόκε, τὴν κληρονομίαν σου».

Τὴν ἀπειρόγαμον Παναγίαν Παρθένον, τὴν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ρυσαμένην ἐκ τῆς προγονικῆς ἀποφάσεως [=ἀμαρτίας], παρακαλέσωμεν καὶ ἡμεῖς οἱ τιμῶντες τὴν σεβάσιμον Κοίμησιν αὐτῆς, ἵνα μεσιτεύῃ τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ αὐτῆς Κυρίῳ δὲ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἀμήν. Ἐτη πολλά!»

Πολλοὶ τῶν πιστῶν προσῆλθον εἰς τὴν θεῖαν Κοινωνίαν.

Μετά τὴν θεῖαν Λειτουργίαν ὁ Ἡγούμενος Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ παρέθεσε δεξιῶσιν-κέρασμα εἰς τὸ Ἡγουμενεῖον δι' ὀπωρῶν καὶ ἀναψυκτικῶν.

Πρὸς τιμὴν τῆς ἐορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐτελέσθησαν θεῖαι Λειτουργίαι εἰς τὴν πανηγυρίζουσαν κώμην τοῦ Ἀμπούντ, προεξάρχοντος τοῦ

Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου καί εἰς τό Ἄϊν Ἀρίκ,
προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Πέλλης κ. Φιλουμένου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας